

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutím žalované **1)** ze dne 7. 12. 2005, sp. zn. Rpo/144/05, č. j. jfu/5469/06, **2)** ze dne 14. 3. 2007, sp. zn. Rpo/144/05, č. j. sot/3263/07, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně proti rozsudkům Městského soudu v Praze **1)** ze dne 25. 8. 2008, č. j. 8 Ca 240/2008 - 100, **2)** ze dne 11. 1. 2008, č. j. 7 Ca 157/2007 - 66,

takto:

- I.** Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 As 44/2008 a 6 As 21/2008 **se spojují** ke společnému projednání. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 6 As 44/2008.
- II.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2008, č. j. 7 Ca 157/2007 - 66, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- III.** Kasační stížnost žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2008, č. j. 8 Ca 240/2008 - 100, **se zamítá**; žalované **se** právo na náhradu nákladů tohoto řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobkyně FTV Prima, spol. s r. o. (dále též „stěžovatelka“), podala kasační stížnosti proti v záhlaví označeným rozsudkům Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterými přezkoumával dvě rozhodnutí žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „Rada“), kterými byly uloženy pokuty za správní delikt podle ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) - zařazení do vysílání pořadu, který by mohl ohrozit psychický

Žalovaná nejdříve vydala dne 7. 12. 2005 rozhodnutí sp. zn. Rpo/144/05, č. j. jfu/5469/06 (uznala stěžovatelku vinnou spácháním deliktu podle § 60 odst. 3 písm. d/ zákona o vysílání a uložila jí pokutu ve výši 1 000 000 Kč). Skutkem, který byl základem pro naplnění skutkové podstaty deliktu, bylo vysílání pořadu ze série reality show VyVolení dne 10. 10. 2005 od 19.50 hod. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu k městskému soudu, která byla projednána a rozhodnuta dne 9. 1. 2007 pod č. j. 8 Ca 298/2006 - 60; městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované Radě k dalšímu řízení. Rozsudek městského soudu byl napaden kasační stížností podanou žalovanou Radou, Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a dne 14. 5. 2008 pod č. j. 6 As 43/2007 - 90 napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Dnem právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu (26. 6. 2008) tak „obživlo“ napadené správní rozhodnutí, věc se dostala znovu do stadia projednání žaloby. O žalobě rozhodl městský soud (podruhé) dne 25. 8. 2008 pod č. j. 8 Ca 240/2008 - 100, přičemž žalobu zamítl. Rozsudek městského soudu byl napaden kasační stížností podanou stěžovatelkou (žalobkyní) a věc u Nejvyššího správního soudu napadla pod sp.zn. 6 As 44/2008.

Z popisu procesního vývoje přezkumu rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2005 plyne, že toto rozhodnutí bylo v důsledku zrušujícího výroku městského soudu zrušeno v období od 12. 2. 2007 (právní moc rozhodnutí městského soudu ze dne 9. 1. 2007, č. j. 8 Ca 298/2006 - 60) do 26. 6. 2008 (právní moc rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 90). Žalovaná, která od 21. 11. 2005 vedla řízení o uložení sankce za správní delikt, pak vydala další rozhodnutí (druhé v pořadí) ze dne 14. 3. 2007 pod sp. zn. Rpo/144/05, č. j. 3263/07. V otázce viny a trestu rozhodla identicky, jako již učinila v rozhodnutí z 7. 12. 2005. Proti tomuto (druhému) rozhodnutí Rady podala stěžovatelka žalobu, o které městský soud rozhodl dne 11. 1. 2008 pod č. j. 7 Ca 157/2007 - 66 tak, že ji zamítl jako nedůvodnou. Kasační stížnost, kterou proti tomuto rozsudku městského soudu podala stěžovatelka, u Nejvyššího správního soudu napadla pod sp. zn. 6 As 21/2008.

Tyto procesní důsledky (totiž existence dvou vykonatelných správních rozhodnutí, kterými se vyslovuje vina a ukládá trest za správní delikt téže osobě, přičemž se jedná o totožný skutek) plynou z koncepce přezkumu správních aktů jako aktů pravomocných a dále z institutu kasační stížnosti jako opravného prostředku proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů. Přitom odkladný účinek kasační stížnosti je institutem užívaným v důsledku poměrně rigidní právní úpravy v zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), výjimečně (na tom v zásadě nic nemění ani skutečnost, že žaloba podaná proti rozhodnutí Rady má ex lege odkladný účinek – srov. § 61 odst. 6 zákona o vysílání). Konsekvencemi, které z těchto premis plynou, se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49,¹ v němž především uvedl, že „zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost.“ Rozšířený senát také v citovaném rozhodnutí uvedl, že „[pokud Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského soudu, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno] ...věc se dostane do stadia nového posuzování žaloby krajským soudem, který vázán právním názorem kasačního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) může rozhodnout o zákonnosti správního rozhodnutí opačně, načež původní (zrušené) správní rozhodnutí „obživne“, aniž by důsledkem nového rozhodnutí krajského soudu bylo současné zrušení v mezidobí případně vydaného dalšího správního rozhodnutí. Vedle sebe tu tak mohou být dvě odlišná či dokonce opačná správní rozhodnutí o téže věci. Při odhlédnutí od situace, že i nové rozhodnutí krajského soudu může být napadeno kasační stížností, stejně tak jako nové správní rozhodnutí další žalobou, následně rozsudek krajského soudu také kasační stížností, jde jistě o výsledek nežádoucí a procesními instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelný.... Zamezit

¹ Všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku citovaná jsou přístupná v plném znění na www.nssoud.cz. Rozhodnutí Ústavního soudu jsou pak přístupná na <http://nalus.usoud.cz/>.

důsledkům zrušujícího rozhodnutí krajského soudu po dobu kasačního řízení lze podle soudního řádu správního pouze cestou přiznání odkladného účinku. Předpokladem však je podání návrhu na jeho přiznání stěžovatelem, a to návrhu odůvodněného negativními důsledky výkonu rozhodnutí krajského soudu, které Nejvyšší správní soud v každém konkrétním případě uváží ve vztahu k zákonným podmínkám.“

V projednávané věci nastaly všechny důsledky, pro které rozšířený senát zdejšího soudu užil výraz „nežádoucí“, jen s tím rozdílem, že existují dvě identická rozhodnutí o téže skutku (skutek je ve výroku popsán jen nepatrně rozdílně) téhož účastníka řízení. V řízení o kasační stížnosti (sp. zn. 6 As 43/2007) Rada jako stěžovatelka nepožádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, takže v pojetí závěrů shora citovaného rozsudku rozšířeného senátu byla povinna ve věci, v níž stále probíhalo řízení, rozhodnout - což také učinila. V souvislostech, v nichž bude dále Nejvyšší správní soud věc posuzovat, nelze odhlédnout od právní úpravy řízení před Radou (§ 66 zákona o vysílání), podle níž se v řízení před Radou postupuje podle správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb., správní řád), s výjimkou ustanovení o odvolacím řízení, řízení o rozkladu, o přezkumném řízení a o obnově řízení a novém rozhodnutí - důsledkem je, že kromě soudu neexistuje orgán a procesní postup, kterým by mohlo být rozhodnutí Rady zrušeno.

Nejvyšší správní soud nejprve předesílá, že i pro oblast správního trestání platí zásada ne bis in idem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003 - 44), zde v rovině jejího procesního pojetí: „Nikdo nesmí být stíhán (potrestán) pro tentýž skutek (delikt) opakovaně, ledaže předchozí rozhodnutí bylo pravomocně zrušeno“. Tento princip je vyjádřen v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, jakož i v čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Umluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Předpokladem uplatnění tohoto ústavního principu je totožnost skutku a totožnost pachatele správního deliktu; Nejvyšší správní soud nepovažuje v této věci za rozhodující, že v judikatuře Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva existuje „napětí“ mezi dvěma možnostmi aplikace zásady ne bis in idem (totiž, že nikdo nesmí být stíhán opětovně pro týž skutek nebo že nikdo nesmí být stíhán opětovně pro týž delikt) - k tomu srov. analýzu v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Afs 9/2008 - 328. Oba předpoklady jsou v projednávané věci naplněny (jde o tutéž osobu - žalobkyni nyní v postavení stěžovatelky, i tentýž skutek - odvysílání pořadu ze série VyVolení dne 10. 10. 2005 v 19.50 hodin s obsahem uvedeným ve skutkové větě a odůvodnění rozhodnutí).

Nejvyšší správní soud nepochybuje, že je povinen ve své rozhodovací činnosti princip ne bis in idem prosadit jako princip ústavní, a jako součást ústavně konformního přístupu k této procesně vychýlené situaci, byť se tak může stát jen za cenu, že přizpůsobí výklad některých procesních institutů soudního řádu správního této situaci. Jde především o možnost aplikace zásady ne bis in idem postupem ex officio - § 109 odst. 3 s. ř. s. předvídá, že soud není v řízení o kasační stížnosti vázán důvody kasační stížnosti jen v případě zmatečnosti řízení před krajským soudem nebo při shledání vady řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné či správní akt je nicotný (námitka ve vztahu k popření principu ne bis in idem nebyla v žádném ze dvou řízení vedených před Nejvyšším správním soudem vznesena, třebaže v řízení sp. zn. 6 As 44/2008 byla kasační stížnost podávána 11. 9. 2008 a městský soud zamítl žalobu ve věci sp. zn. 7 Ca 157/2007 dne 11. 1. 2008, takže stěžovatelka si musela být vědoma, že od 28. 8. 2008² existují dvě vykonatelná rozhodnutí, kterými se jí za tentýž skutek /delikt/ ukládá pokuta dvakrát jeden milion Kč).

² Právní moc rozsudku městského soudu ze dne 25. 8. 2008, č. j. 8 Ca 240/08 - 100, o žalobě proti rozhodnutí Rady z 7. 12. 2005, za situace, kdy městský soud pravomocně zamítl již dne 11. 1. 2008 pod č. j. 7 Ca 157/2007 - 66 žalobu proti rozhodnutí Rady ze dne 14. 3. 2007, to vše při odložení účinků napadených správních aktů jen po dobu řízení o žalobách v důsledku úpravy § 60 odst. 6 zákona o vysílání.

Druhou otázkou pak je, nakolik je možno pominout úpravu v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle níž soud při přezkoumání vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. To vše při vědomí procesní úpravy obsažené v zákoně o vysílání (shora citované), podle níž žalovaná v zásadě nemá žádnou možnost své rozhodnutí zrušit v důsledku vyloučení aplikace všech typů řádných i mimořádných opravných prostředků v řízení před žalovanou.

Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že musí k nastalé procesní situaci přihlídnout ex offio a prosadit vůdčí princip ne bis in idem platný i pro obor správního trestání, hledat tedy takové řešení, které by bylo ústavně konformní a nezasahující ústavně zaručené právo stěžovatelky nebýt dvakrát postižena za tentýž skutek (delikt). Touto optikou proto nahlíží rovněž na aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. (ostatně obdobně již Nejvyšší správní soud vůči poslední zmíněné zásadě postupoval ve věci sp. zn. 2 As 9/2008 /rozsudek ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008 - 77/, kde se jednalo rovněž o správní trestání). Druhé rozhodnutí žalované Rady ze dne 14. 3. 2007 proto podle názoru Nejvyššího správního soudu nemůže obstát v konkurenci s prvním rozhodnutím ze dne 7. 12. 2005 „obživlým“ posléze 26. 6. 2008 (v důsledku pravomocně zrušeného rozsudku městského soudu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 90).

Nejvyšší správní soud proto přikročil nejdříve ke spojení obou věcí ke společnému projednání, neboť jen tak je možno postihnout vzájemné právní a skutkové souvislosti (§ 39 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Dále Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti podané stěžovatelkou dne 20. 2. 2008 proti rozsudku městského soudu ze dne 11. 1. 2008, č. j. 7 Ca 157/2007 - 66, byť na základě odlišné argumentace, než kterou předestřela stěžovatelka (tuto argumentaci pak Nejvyšší správní soud ani nerekapituluje, neboť takový postup by postrádal procesní ratio). Činí tak ex officio s přesvědčením, že soud nemůže vědomě vyvolat protiústavní důsledky celého řízení. Jak již vyložil zdejší soud - jeho druhý senát - ve shora cit. věci sp. zn. 2 As 9/2008, přístup k aplikaci § 109 odst. 3 s. ř. s. (zásada dispozitivnosti v řízení o kasační stížnosti) nemůže představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručených principů: *„Jestliže...soud dospěl k přesvědčení, že nemůže vydat rozhodnutí, které by obstálo v testu ústavnosti za přímého použití jednoduchého práva, a zároveň k vytyčenému cíli nedospěje postupem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR ani ústavně konformním výkladem zákona, je na místě aplikovat přímo normu ústavní“*. V posuzované věci neshledal Nejvyšší správní soud možným aplikovat § 109 odst. 3 s. ř. s., ale současně z důvodů, které přehledně podal v citovaném rozsudku druhý senát zdejšího soudu a s nimiž šestý senát zcela souhlasí, nepovažoval ani za možné předkládat Ústavnímu soudu návrh na jeho derogaci. Jestliže pak procesní situaci, která vznikla v posuzované věci nelze podřadit pod žádnou z výjimek předvídaných § 109 odst. 3 ve větě za středníkem, pak Nejvyšší správní soud přistoupil k přímé aplikaci čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (*„Nikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby. Tato zásada nevyklučuje uplatnění mimořádných opravných prostředků“*.)

S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu ze dne 11. 1. 2008, č. j. 7 Ca 157/2007 - 66, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze tedy vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu v dalším řízení stíhá povinnost nalézt takový způsob řešení, který bude souladný s ústavní normou (zde čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod); je zřejmé, že takovým řešením bude zrušení rozhodnutí žalované Rady z 14. 3. 2007 bez dalšího. V tomto řízení rozhodne městský soud též o nákladech řízení o této kasační stížnosti z 20. 2. 2008 (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

O kasační stížnosti ze dne 11. 9. 2008 proti rozsudku městského soudu ze dne 25. 8. 2008, č. j. 8 Ca 240/08 - 100, pak uvážil Nejvyšší správní soud následovně:

Především soud nepokládá za potřebné rekapitulovat obsah rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2005, neboť tak učinil již v rozhodnutí ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 90, kdy rozhodoval o kasační stížnosti žalované Rady proti prvnímu rozhodnutí městského soudu v této věci (ze dne 9. 1. 2007, č. j. 8 Ca 298/2006 - 60). Žalovaná uložila stěžovatelce pokutu ve výši 1 000 000 Kč podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, neboť usoudila, že vysíláním pořadu ze série VyVolení dne 10. 10. 2005 v 19.50 hodin byla naplněna skutková podstata deliktu - zařazení pořadu, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Toto rozhodnutí napadla stěžovatelka žalobou, kterou shledal městský soud důvodnou v zásadní námitce týkající se zjišťování skutkového stavu věci a jejího právního posouzení; rozsudkem ze dne 9. 1. 2007, č. j. 8 Ca 298/2006 - 60, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl ke kasační stížnosti žalované zrušen Nejvyšším správním soudem, a to rozsudkem ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 90, a věc byla městskému soudu vrácena k dalšímu řízení.

V odůvodnění nově vydaného rozsudku ze dne 25. 8. 2008, č. j. 8 Ca 240/2008 - 100, vycházejí ze závazného právního názoru vysloveného v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu městský soud znovu přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí; v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu považoval za nedůvodné námitky stěžovatelky uvedené v žalobě, pokud mířily do potřeby zjišťovat skutkový stav věci znaleckým posudkem, a pokud bylo namítáno, že skutková podstata deliktu nebyla naplněna. Dále pak posoudil ostatní žalobní námitky, které nebyly předmětem řízení o kasační stížnosti.

Nově vydaný rozsudek napadla stěžovatelka kasační stížností, opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka jednak namítá, že skutková podstata deliktu nebyla naplněna (skutečnosti, na základě kterých Rada rozhodla, nebyly podloženy, a dopad na vývoj dětí byl nesprávně vyhodnocen). K tomu napadla způsob, kterým městský soud aplikoval právní názor Nejvyššího správního soudu na rozsah potřeby zjišťovat další okolnosti pro utvoření náhledu na skutkový stav věci (potřebu doplnit dokazování znaleckým posudkem či dalšími odbornými vyjádřeními) a na právní závěry v otázce naplnění skutkové podstaty deliktu. Městskému soudu vytýká, že se omezil na pouhé opakování názorů Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatelka dále má popis skutku za nedostatečný zejména proto, že popis některých dílčích dějů je subjektivní a v rozhodnutí nebyly zohledněny okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatelky (*pozn. NSS: stěžovatelka uvádí jako příklad rozostřené záběry na penis soutěžícího P. – ten se však v posuzovaném dílu pořadu nevyskytoval. P. byl sice soutěžícím v reality show VyVolení, ovšem až v její druhé sérii!*). Stěžovatelka rovněž zpochybňuje hodnocení způsobilosti pořadu ohrozit fyzický, psychický či mravní vývoj dětí na základě představy, že dítě je přímým účastníkem scén posuzovaných v napadeném rozhodnutí.

Stěžovatelka v kasační stížnosti opakuje svou žalobní námitku, že obecné závěry o nevhodnosti posuzovaného pořadu pro děti lze aplikovat i na jiné pořady jako denní zpravodajství, dokumenty, politické debaty, detektivní příběhy, talk shows atd., k níž se soud vyjádřil v rozsudku jen částečně. Porovnal totiž vliv pořadu typu reality show na dětského diváka pouze s fiktivními žánry, nikoliv se zpravodajstvím či politickou debatou, kterým je pořad VyVolení bližší.

Ve druhém stížním bodě stěžovatelka vytýká vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata nemá oporu ve spisech, neboť nebyl proveden důkaz odborným (znaleckým) posudkem. Zde stěžovatelka soudu vytýká, že posuzovaný skutek je skutkem nanejvýše hraničním a žalovaná si tak měla vyžádat znalecký posudek k otázce, zda byla naplněna skutková podstata správního deliktu. Touto otázkou se městský soud v rozsudku vůbec nezabýval, pouze citoval závěry Nejvyššího správního soudu.

Ve třetím bodě kasační stížnosti stěžovatelka upozorňuje na procesní vady správního řízení, neboť žalovaná rozhodla o udělení pokuty stěžovatelce, aniž by ji předtím postupem podle ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání na porušení zákona upozornila. Stěžovatelka s argumentací městského soudu zásadně nesouhlasí (*pozn. NSS: stěžovatelka zde cituje pasáž z rozsudku soudu vztahující se k ust. § 59 zákona o vysílání, avšak Nejvyšší správní soud tuto pasáž v napadeném rozsudku neobjevil*). Odůvodnění rozsudku soudu považuje v tomto bodě za nepřezkoumatelné, protože není zřejmé, zda by se soudem uvedený princip (tj. postačí upozornění na porušení předmětné povinnosti ať již při prvním porušení povinnosti postupem dle § 59 odst. 1 zákona o vysílání nebo v následných případech již zahájením řízení o uložení pokuty) měl uplatnit na všechny pořady provozovatele nebo jen ve vztahu ke stejnému typu pořadu a jak podobné si skutkové děje dříve postiženého a posuzovaného pořadu mají být. Aplikace tohoto principu by vedla k právní nejistotě a mohla by se stát předpokladem pro omezení svobody projevu.

Stěžovatelka v této souvislosti uvádí, že nelze za účinné upozornění ve smyslu ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání považovat jakékoliv v minulosti vydané upozornění, neboť zde chybí jakákoliv časová souvislost mezi upozorněním a spáchaným skutkem. Tak je tomu i v posuzovaném případě, neboť žalovanou odkazované časově nejnovější upozornění bylo učiněno 21. 11. 2000, časová souvislost je tedy přerušena. K tomu stěžovatelka ještě uvádí paralelu mezi upozorněním podle cit. ust. a stanovením zkušební doby u podmíněného trestu odnětí svobody v trestním zákoně. Maximální dobu zkušební doby (5 let) - v oblasti zákona o vysílání „dobu řádného chování provozovatele vysílání“ - stěžovatelka považuje též za maximální časový úsek, v němž lze podmínku předchozího upozornění dle ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání považovat za splněnou.

Za čtvrté stěžovatelka vytýká správnímu řízení vadu spočívající v tom, že jí nebylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Podle názoru stěžovatelky byly podkladem pro rozhodnutí i jiné materiály než jen analýza pořadu.

Za páté pak stěžovatelka nesouhlasí s tím, že soud nevyužil svého moderačního práva, neboť v uložení pokutě zcela absentuje preventivní funkce sankce, která je neopominutelnou součástí rozhodování o uložení sankce, jelikož od spáchání správního deliktu uplynuly již více než 3 roky.

Konečně pak stěžovatelka upozorňuje na žalobní body, s nimiž se městský soud podle jejího názoru ve svém rozhodnutí nevyřadil. Jedná se o námitku porušení zákonných lhůt pro vedení správního řízení, dále při stanovení výše pokuty nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že pořad byl vyslán v době velmi blízké 22. hodině. Soud se rovněž nezabýval námitkou, že stěžovatelce nebyla poskytnuta lhůta k nápravě.

Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, v němž vyjádřila svůj souhlas se závěry městského soudu a navrhla kasační stížnost zamítnout.

Vzhledem k tomu, že nyní projednávaná kasační stížnost je v dané věci již v pořadí druhou kasační stížností (byť podaná druhým účastníkem řízení), musel se Nejvyšší správní soud nejprve zabývat její přípustností. Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je totiž kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. K interpretaci uvedeného ustanovení se vyslovil Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, v němž uvedl, že smyslem a účelem citovaného ustanovení je „*to, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil*“. Směřuje-li tedy kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl poté, co jeho rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost přípustná jednak stran právní otázky, kterou se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť toho vzhledem k důvodu zrušení rozhodnutí krajského soudu nebylo třeba či dokonce to ani nebylo možné. Dále pak je kasační stížnost přípustná, opírá-li se o námitku, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu stran právní otázky, kterou Nejvyšší správní soud posuzoval (čítaje v to i relevantní skutkové okolnosti rozhodné pro posouzení právní otázky). Jiné, než shora uvedené stížní důvody nemohou být meritorně projednány. Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci doposud nevyřešil (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56).

Právě projednávaná kasační stížnost je ve smyslu ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. přípustná jen částečně, neboť prvé dva stížní body, jak je shrnul Nejvyšší správní soud ve shora podané rekapitulaci kasační stížnosti, zahrnují otázky, které již Nejvyšší správní soud vyřešil závazně (a to jak pro městský soud, tak sám pro sebe) v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 6 As 43/2007 - 90. Předmětem posuzování byl jednak rozsah skutkových zjištění potřebných pro rozhodnutí o naplnění skutkové podstaty deliktu (zda bylo třeba doplnění dokazování znaleckým posudkem či dalším odborným vyjádřením), jednak právní závěr o naplnění skutkové podstaty správního deliktu (právě tyto žalobní námitky stěžovatelky považoval městský soud v prvním svém rozhodnutí ze dne 9. 1. 2007, č. j. 8 Ca 298/2006 - 60, za důvodné, a proto zrušil napadené správní rozhodnutí). Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalované Rady vyjádřil svůj náhled na rozsah potřebných skutkových zjištění a v návaznosti na to i na naplnění skutkové podstaty deliktu zcela odlišně od městského soudu - neshledal nutnost doplňovat skutková zjištění a v návaznosti na to shledal dostatečným i právní posouzení, které v této věci učinila Rada. Za této situace již stěžovatelka nemůže jakkoli účinně tyto otázky v kasační stížnosti uplatňovat a zpochybňovat názory, které Nejvyšší správní soud k těmto otázkám zaujal. Pokud namítá, že městský soud pouze citoval názory Nejvyššího správního soudu, pak se jedná pouze o problém stylistické obratnosti; městský soud se řídil závazným právním názorem, že skutková zjištění jsou v posuzované věci dostatečná a že skutková podstata deliktu byla naplněna. Nejvyšší správní soud se proto těmito námitkami v tomto řízení již zabývat nemůže.

Pokud jde o ostatní uplatněné námitky (aplikace § 59 odst. 1 zákona o vysílání, možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, moderace trestu, nedodržení lhůt ve správním řízení, nezohlednění času vysílání ve výši trestu a neposkytnutí lhůty k nápravě) jedná se o námitky, které stěžovatelka standardně ve stejné formě a rozsahu uplatňuje v desítkách sporů, které vede v soudním řízení správním proti rozhodnutím žalované Rady, zejména proti rozhodnutím

o udělení pokut za vysílání pořadů ze serií reality show VyVolení. Názory správních soudů na tyto námitky jsou stěžovatelce z těchto rozhodnutí dobře známy (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 15. 5. 2008, č. j. 6 As 70/2007 - 104, z poslední doby pak např. rozsudek z 22. 1. 2009, č. j. 6 As 30/2008 - 97, a řada dalších). Protože se jedná o identické otázky, nepovažuje Nejvyšší správní soud za potřebné rozvádět dopodrobna opakovaně náhledy na otázky, které v řízeních se stejnými účastníky v obdobných věcech již vyslovil mnohokrát. Proto pouze uvádí:

Smyslem ustanovení § 59 zákona o vysílání je nepochybně zajistit, aby provozovatel nebyl trestán za deliktní jednání, jehož si nebyl vědom. Stěžovatelka potřebné informace ze strany žalované Rady dostala opakovaně, a to jak v souvislosti s jiným typem pořadu, tak přímo v souvislosti s vysíláním série VyVolení (ta začala být vysílána v srpnu 2005 a Rada již na konci října 2005³ udělila stěžovatelce pokutu, takže stěžovatelka velmi dobře v době zahájení tohoto řízení v listopadu 2005 věděla, jaký bude náhled Rady na děje, které se na obrazovce v této show odehrávaly). Nelze proto dovozovat, že by Rada musela upozornění činit u každého jednotlivého skutku, kterým byla porušena tatáž zákonná povinnost, navíc u pořadu typu série, v nichž se závadné vzorce chování opakují a provozovatel si musel být vědom charakteru a dopadu v nich prezentovaného jednání. Reakce žalované tak byla pro stěžovatelku podle názoru Nejvyššího správního soudu předvídatelná. Posouzení této otázky městským soudem bylo dostatečné a námitka důvodnou není. Nadto Nejvyšší správní soud shledal, že stěžovatelka v kasační stížnosti rozšířila argumentaci k této námitce takovým způsobem, že městský soud se pochopitelně mohl zabývat touto námitkou jen v rozsahu uplatněném v žalobě. Nejvyšší správní soud proto může námitku připustit jen v původním uplatněném rozsahu. V této souvislosti stěžovatelka městskému soudu dále vytýká, že se nevypořádala s její námitkou, že jí nebyla poskytnuta lhůta k nápravě. Ve světle právě uvedeného je tato námitka zjevně nedůvodná, neboť povinnost poskytnutí lhůty k nápravě je v ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání spojena právě s upozorněním na porušení povinnosti. Právě řečené lze tedy aplikovat i na povinnost poskytnout lhůtu k nápravě.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku týkající se vad řízení spočívající v absenci výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí. Nejvyšší správní soud se výkladem ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. (jenž byl v projednávané věci aplikován) opakovaně zabýval - srov. např. rozsudek ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002 - 41, z poslední doby pak rozsudek z 30. 5. 2008, č. j. 4 As 35/2007 - 120. Nejvyšší správní soud zastává názor, že nezákonnost rozhodnutí je sto způsobit situace, kdy má účastník možnost seznámit se s podklady rozhodnutí až ze samotného rozhodnutí a to za situace, kdy se ve správním spise nalézaly podklady, o nichž neměl povědomí a neměl možnost se k nim vyjádřit. V posuzované věci byla vedle analýzy pořadu podkladem rozhodnutí odborná vyjádření, která všechna měla stěžovatelka k dispozici, navíc stěžovatelka nahlédla do spisu před vydáním rozhodnutí a se stavem spisového materiálu tedy byla dobře obeznámena. V oznámení o zahájení správního řízení ji žalovaná výslovně vyzvala, aby se ve stanovené lhůtě k věci vyjádřila, přičemž v této písemnosti se výslovně i uvádí výčet odborných vyjádření, která jsou součástí spisu. Námitka tedy důvodná není.

K návrhu na moderaci se městský soud v napadeném rozsudku srozumitelně vyjádřil a důvody pro ni neshledal; jestliže v kasační stížnosti stěžovatelka dodatečně požaduje, aby bylo přihlédnuto k délce řízení před soudy, nemůže to být relevantní skutečnost pro hledisko zjevně nepřiměřené výše pokuty, jak je upraveno v § 78 odst. 2 s. ř. s. Průběh soudního řízení, jak bude

³ Rozhodnutí Rady č. j. Rpo/109/05 z 5. 10. 2005 vyhotovené 31. 10. 2005; řízení bylo zahájeno 12. 9. 2005. Jedná se o skutečnost, která je Nejvyššímu správnímu soudu známa z jeho úřední činnosti.

dále obiter dictum vysloveno, má význam pro běh lhůt pro zánik trestnosti a vymahatelnosti sankcí uložených za správní delikt.

Stěžovatelka závěrem namítá, že městský soud se nevyslovil k jejím námitkám ve vztahu k porušení lhůt ve správním řízení a žalovaná nepřihlédla při stanovení výše pokuty k tomu, že pořad byl vysílán ve večerní době velmi blízké 22 hodině. K tomu lze jen uvést, že městský soud rozhodující v desítkách kauz, v nichž stěžovatelka uplatňuje své námitky značně nekonzistentním a nepřesným způsobem (k tomu srov. nejasnosti, na které poukazuje Nejvyšší správní soud i v této věci a které patrně vznikají kopírováním podání z jiných věcí), se v posledně vydaném rozsudku opravdu k těmto dvěma otázkám nevyslovil. Nejvyšší správní soud ovšem, byť výjimečně, neshledává nepřezkoumatelnost rozsudku, pro kterou by měl rozsudek zrušit, neboť k otázkám vlivu nerespektování lhůt pro rozhodování ve správním řízení se stěžovatelce dostalo odpovědi mnohokrát, ba i v této věci v rozhodnutí v prvním pořadí (č. j. 8 Ca 298/2006 - 60 na 6. straně) a patrně vlivem editace nebyla tato věta do nového rozhodnutí pojata. Na závěru, že taková vada řízení nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí, to nic nemění, přičemž tento závěr je stěžovatelce notoricky znám z řady rozhodnutí správních soudů, v nichž byla účastníkem v obdobných právních věcech. Žalobní námitka stěžovatelky protestující proti tomu, že žalovaná ve výši pokuty nezohlednila skutečnost, že pořad VyVolení „byl vysílán **od 21:10 hod**, tj. v době, kdy děti nejsou věkovou skupinou majoritně sledující televizi“ - str. 10 žaloby bod (vi) - je námitkou zcela zmatečnou, neboť pořad byl vysílán **od 19.50 hodin**. Za této situace nemohla stěžovatelka nic z této námitky vytěžit.

Kasační stížnost proti rozsudku městského soudu ze dne 25. 8. 2008, č. j. 8 Ca 240/2008 - 100, tedy byla shledána dílem nepřipustnou, dílem nedůvodnou. Proto byla jako celek zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Obiter dictum Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 41 s. ř. s. neběží po dobu řízení před krajskými soudy a před Nejvyšším správním soudem lhůty pro zánik odpovědnosti za správní delikt, jakož i lhůty pro výkon rozhodnutí (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 49/2007, sp. zn. 8 Afs 162/2006, sp. zn. 1 Afs 9/2008).

O nákladech řízení bylo ve výroku sub. III. větě za středníkem rozhodnuto za použití § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.: stěžovatelka nebyla v této věci procesně úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti proto nemá. Procesně úspěšná žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání by měla právo na náhradu nákladů řízení, soud ovšem ze spisu nezjistil žádné náklady, které by převyšovaly náklady její běžné činnosti, a proto za použití § 60 odst. 7 s. ř. s. rozhodl, že jí toto právo nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. března 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu